

метою забезпечення особистих немайнових і майнових прав та інтересів таких осіб, якщо вони за станом здоров'я не можуть самостійно здійснювати свої права і виконувати обов'язки [2]. Водночас статтями 67 та 69 цього Кодексу передбачено, що опікун, окрім іншого, зобов'язаний дбати про підопічного, про створення йому необхідних побутових умов, забезпечення його доглядом та лікуванням, а піклувальник, своєю чергою, – про лікування підопічного, створення йому необхідних побутових умов [2].

Як маємо змогу переконатися, обов'язки опікуна та піклувальника носять особистісний характер. Законодавством не передбачено можливості передання опікуном та піклувальником відповідних обов'язків щодо їх недієдатних чи обмежено дієдатних підопічних, пов'язаних із побутовими питаннями та питаннями лікування.

У зв'язку з цим вважаємо неможливим позитивне вирішення питання про призначення особи опікуном чи піклувальником повнолітньої особи, в умовах неможливості особистого здійснення першим повноважень стосовно потенційного підопічного через їх розрізнене проживання на територіях із різним правовим статусом.

Література

1. Про затвердження Правил опіки та піклування: наказ Державного комітету України у справах сім'ї та молоді, Міністерства освіти України, Міністерства охорони здоров'я України, Міністерства праці та соціальної політики України від 26 трав. 1999 р. № 34/166/131/88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0387-99#Text> (дата звернення: 24.04.2023).

2. Цивільний кодекс України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> (дата звернення: 24.04.2023).

3. Цивільний процесуальний кодекс України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#Text> (дата звернення: 24.04.2023).

УДК 347.625(043.2)

Твердохліб Е. В., к.ю.н., доцент,
Харківський національний університет внутрішніх справ,
м. Харків, Україна

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ПОНЯТЬ «ПУБЛІЧНИЙ ДОГОВІР» І «ПУБЛІЧНА ОФЕРТА»

Галузь цивільного права постійно супроводжує повсякденне життя кожної особи, воно настільки тісно переплелось із побутом, що задовольняючи власні потреби пересічні громадяни навіть не замислюються, що майже кожен раз вони стають учасниками цивільних

правовідносин. Значна частина останніх реалізується на підставі укладення різного роду та виду договорів, що сприяло виникненню відокремленого інституту в цивілістиці – зобов'язального права. Воно об'єднало практично всі різновиди угод, внаслідок укладення яких, принаймні в однієї зі сторін виникає обов'язок вчинити певні дії. Такі договори можуть бути укладені як в усній, так і в письмовій формі, звичайно в разі укладення письмових видів договорів особа так чи інакше акцентує увагу на тому, що вона стала учасником особливих цивільних правовідносин і відтепер наділена специфічними правами та обов'язками. Більше того в письмовому договорі, як правило, чітко викладено умови та правила виконання таких зобов'язань, на відміну від усних договорів, під час укладення та в процесі виконання яких виникає низка нюансів і деталей, які до цього моменту не обговорювались. Зазначене, зокрема, стосується публічних договорів, як одного з найпоширеніших способів задоволення особами власних потреб.

Однією із визначальних особливостей публічного договору є те, що один із його учасників – особа, яка здійснюючи підприємницьку діяльність повинна продати товар або надати послуги всім хто до неї звернеться.

Детальне вивчення основних положень цивільного законодавства (стаття 633 Цивільного кодексу України) [1] в сфері публічного договору дозволяє виділити такі особливості останнього: а) обов'язкова участь у такому договорі суб'єкта, який здійснює комерційну господарську діяльність, тобто фізичної чи юридичної особи, що регулярно, на власний ризик продає товари чи надає послуги, використовуючи творчий підхід, а також демонструючи ініціативність у даному процесі; б) така діяльність вказаним суб'єктом провадиться з метою отримання для себе матеріальної вигоди у грошовому еквіваленті; в) іншою стороною договору може бути будь-яка фізична особа чи група осіб, до яких не висувається жодних вимог щодо їх юридичного, соціального чи політичного статусу, в даному випадку важливим є умова звернення такої особи до іншої сторони, яка продає товари чи надає послуги; г) умови такого виду договору повинні бути абсолютно однаковими для всіх осіб, виключення становлять лише пільгові покупці чи споживачі, причому такі пільги повинні бути передбачені в законодавстві; за загальним правилом забороняється надання переваги будь-якій особі під час укладення чи реалізації публічного договору, винятки становлять випадки прямо передбачені чинним законодавством; г) необґрунтована відмова суб'єкта, що займається підприємницькою діяльністю, тягне за собою настання для нього юридичної відповідальності майнового характеру, тобто обов'язку відшкодувати збитки, які особа зазнала через відмову в укладенні даного договору; д) спеціальні умови укладення публічного договору

встановлюються в актах цивільного законодавства, зокрема, передбачених у статті 4 Цивільного кодексу України [1].

Література

1. Цивільний кодекс України від 16 січ. 2003 р. № 435–IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 40–44. Ст. 356.

UDC 342.7:614.253(043.2)

Khodakivskyi M. P., judge,
October District Court of the city of Dnipropetrovsk,
Dnipro, Ukraine

**PROBLEM ISSUES OF UNDERSTANDING INFORMATION AND
CONFIDENTIAL INFORMATION ABOUT A NATURAL PERSON**

There is no doubt that the process of reforming all civil legislation started in Ukraine in order to bring it into line with international trends in the development of private law is timely and necessary. One of the important directions of updating national civil legislation should be the sphere of legal regulation of civil relations regarding confidential information in general, and confidential information about a person, in particular. This necessity, first of all, is due to problems of the quality of civil law norms, which establish the concept of information and confidential information about a natural person as an object of civil rights.

As you know, confidential information is a type of information and it is difficult to disagree with this. However, the analysis of certain norms of civil legislation casts doubt on the given axiom. Accordingly, let's try to analyze it.

The concept of information is contained both in the Civil Code of Ukraine and in the Law of Ukraine "On Information" and they are identical. So, according to Part 1 of Article 200 of the Civil Code of Ukraine and Paragraph 4 of Part 1 of Article 1 of the Law of Ukraine "On Information" – information is any information and/or data that can be stored on physical media or displayed in electronic form.

Analysis of the content of such a norm allows us to identify six groups of information as an object of civil rights. These are: 1) any information and data that can be stored on physical media; 2) any information and data that can be stored electronically; 3) any information that can be stored on physical media; 4) any information that can be stored electronically; 5) any data that can be stored on physical media; 6) any data that can be stored electronically.

Accordingly, taking into account the above, it can be concluded that information as an object of civil rights can essentially refer to three of its